

[Socialministeren]

I alle lokalsamfund er der mennesker, der kan noget, mennesker, der desværre har mere end tid nok; det kan være pensionister, det kan være ledige, det kan være alle mulige andre. Hvordan får vi skabt nogle miljøer eller i hvert fald hjulpet nogle miljøer på vej, som gør, at også børnene kan komme ind i dette fællesskab?

Jeg har været meget optaget af en beskrivelse af noget, jeg desværre ikke har set, men kun læst om: jeg tror, det hedder en fællesby eller en andelsby, som man har oprettet i Skive. Hvad har man gjort? Man har indrettet et boligmiljø med andelsboliger og private boliger, og hvad det nu hedder alt sammen, hvor man bevidst har forsøgt at samle pensionister, ledige, enlige forsørgere, børnefamilier, hvor begge er udearbejdende, osv.

Og hvad ser vi så? Det viser sig, at man i sådanne miljøer kan få skabt eller i hvert fald befordret den fællesskabsfølelse, der betyder, at der er nogle, der ved, at Søren ligger syg inde i nr. 17, at der er en pensionist, der ser efter dér, eller at Marianne kommer hjem kl. 2 fra skole og mor er der først kl. 5.

Dette er ikke et forsøg på at storme institutioner, men det er et forsøg på at befordre den tankegang, som vi er ved at være kommet væk fra: at man blander sig. Alle kender situationen med de fire børn, der ligger og slås på fortovet. Man går hen og løfter den øverste op for at se, om det er éns egen, der ligger nederst; er det ikke det, lader man dem slås videre, for det kommer ikke os ved. Jo, det kommer os ved, det kommer i hvert fald alle forældre ved, og det burde komme alle voksne ved. Jeg taler ikke om, når de er 19 år og står og truer med knive, for så skal man nok flytte sig.

Vi kan ikke lovgive om fællesskabsfølelse, men vi kan prøve at skabe nogle mindre miljøer for vores børn og for vores ældre også for den sags skyld, som kan befordre den.

Der var en, der nævnte – jeg tror, det var fru Jytte Andersen – at vi skulle afvente resultatet af arbejdet i det tværministerielle udvalg, men det er ikke et udvalg, som på et eller andet tidspunkt skal være helt færdigt, det er egentlig et permanent forum, hvor embedsmænd og de tilhørende ministre med jævne mellemrum skal mødes for at koordinere ting, bearbejde forskningsresultater og

forsøge at tage hensyn til dem, når man skal fremsætte lovforslag, og virkelig prøve at varetage børnenes interesser. Det mener jeg ikke er noget, man bliver færdig med på en eller anden dato; der vil selvfølgelig komme nogle delforslag undervejs, men jeg opfatter det som en løbende proces.

Det andet udvalg, som har meget at gøre med dagtilbudene, som jeg har talt om, det tværfaglige – hvordan får vi det gjort, hvad mener vi med »ned med plankeværkerne«? – mener jeg væsentligt skal bestå af folk, der ved besked. Det kan være forældrerepræsentanter, det kan navnlig være børn, det kan og skal også være repræsentanter for personaleorganisationerne, så vi kan få en dialog om, hvad det er for en modstand, der er, for vi ved da godt, at dette tager tid. Da personaleorganisationer skal acceptere samarbejde med nye grupper, også folk, der ikke er uddannet – for det er jo også konsekvensen af »ned med plankeværkerne« – tager det tid. Det kræver målsætningsdebatter, det kræver tid til at drøfte, hvordan vi gør dette. Hvem er ude på noget, og hvem er ikke ude på noget, og hvordan får vi det gjort? Det kan man godt bebrejde mig i dag at jeg ikke fremsætter et lovforslag om. Jeg synes, at de signaler, der er kommet fra personaleorganisationerne nu, berettiger til, at vi sætter os sammen og i fællesskab formulerer, hvad vi mener med »ned med plankeværkerne«.

Jeg ved godt, man hånligt har sagt, at det er bare at nedsætte et par udvalg, det kan enhver gøre. Det er fuldstændig rigtigt, det kan enhver gøre, men dels mener jeg, kommissoriesammensætningen er vigtig, dels mener jeg, at de debatter, de skal føre, er yderst vigtige. Men vi vil naturligvis også kombinere disse initiativer med en klar prioritering af, hvad vi har af forsøgsmidler og forskningsmidler til fordel for børneområdet.

Vi har i lang tid i forsøgssammenhæng fokuseret meget på ældreområdet, og jeg siger ikke, vi er færdige, men som det vil være i hvert fald socialudvalgsmedlemmerne bekendt, arbejder vi på en lovgivning, der nu hæver ældreområdet ud af forsøgsparagraffer og over i en reel lovgivning. Derved mener jeg, at vi begynder at kunne trække os langsomt ud af ældreområdet, og så gælder det børneområdet.

For sandheden om børneområdet – deri må jeg give hr. Tinning ret – er, at der ikke